

hvad Regeringspressen er kørt op med, og hvad Regeringspartierne har fremført paa Møder i flere Aar om, at en af de væsentligste Aarsager til Landets Elendighed er den pligtforsømmende, dovne og udelige Arbejdsstand, det er slet ikke sandt. Nej, i Gaar skriver Regeringsorganet: Arbejderne arbejder stadigt og pligtopfyldende her i dette Land. Det er ogsaa sandt, men om man fra den Side er saa stærkt interesseret i at fremhæve, at vort Lands økonomiske Tilstand for Tiden trods alle Vanskeligheder er god — jeg haaber inderligt, at denne Skildring maa være rigtig, men der er nogle slemme „aber dabel“, der er nogle „bortset fra“, helt saa god som før Krigen tror jeg ikke, vor Tilstand er, men vi skal ikke bagtale os selv, vi skal ikke gøre vor Stilling daarligere, end den er, vi skal alle arbejde paa at gøre den saa god som muligt og ikke fremdrage de daarlige Sider —, men om Regeringspressen ud fra sine politiske Synspunkter er saa stærkt interesseret i at fremhæve denne Side af Sagen, forekommer mig at være et Spørgsmaal. Det Argument just fra den Side forekommer mig i høj Grad at være et tvægget Sværd; thi hvis vort Lands økonomiske Tilstand virkelig er saa god, som den skildres, saa er da Forsømmeligheden fra Regeringens og Bankledelsens Side her i Landet saa meget mere uforsvarlig, saa meget mere iøjnefaldende; for at vi sidder i Vanskeligheder, i store Vanskeligheder, i uhyre Vanskeligheder, det ser vi alle. Er Landets Grundtilstand alligevel i økonomisk Henseende god, hvor meget mere uforsvarligt og forsømmeligt er der da ikke i disse Aar handlet fra den politisk ansvarlige Regerings Side og fra de ledende Bankmænds Side!

Den højtærede Statsminister betonedede den Forudsætning fra Valutakonferencens Side, at der ydes de nødvendige Foranstaltninger den fornødne Støtte, meget svagt, men der er andre Ting, han helt glemte. Den højtærede Finansministers Tale skuffede mig i Dag. Det forekommer mig, at da han i Gaar talte under mere private Former til Partirepræsentanter, udtalte han sig baade fyldigere og bedre, navnlig paa eet Punkt. Da det Spørgsmaal rejstes fra vor Side, om Regeringen vilde modarbejde en Diskontoforhøjelse — vi er jo ganske klare over, at Nationalbanken paa dette Punkt er suveræn, men vi ved ogsaa, at Nationalbanken i mange Aar har arbejdet i nøje Forstaaelse med Landets Regering, vi ved ogsaa, at den i Øjeblikket er nødt til det, vi ved, at den nu kommer til Regeringen og Lovgiv-

ningsmagten for at faa en meget betydelig Statshjælp, vi ved endvidere, at der i det andet Ting i Udvalg, heldigvis endnu kun i Udvalg, ligger et Lovforslag, i hvis Gennemførelse Nationalbanken er i allerhøjeste Grad interesseret; det er altsaa ikke nok at afvise dette Spørgsmaal, hvad jeg har set Venstreblade gøre, med den Betragtning, at Nationalbanken er suveræn overfor vort Krav om, at der ikke efter denne Egaliseringsfonds Gennemførelse maa følge en Diskontoforhøjelse —, udtalte den højtærede Statsminister, at han ikke ønskede en Diskontoforhøjelse, han vilde gøre, hvad han kunde for at modarbejde den. Dette Punkt savnede jeg, og det beklager jeg meget, i Ministerens Tale her i Dag. Jeg havde ventet, at den Udtalelse var blevet offentligt gentaget. Hvad mere er, i den Tale, som Venstres Ordfører (N. Johan Laursen) holdt her, og hvor han ogsaa kom ind paa dette Spørgsmaal, gik han i Virkeligheden ind paa Tanken om en Diskontoforhøjelse, kun gjorde han den Tilføjelse, at en saadan Diskontoforhøjelse naturligvis burde følges af en Forhøjelse af Indlaansrenten. Ja, der er tjent tykt fra Bankernes Side paa Diskontoforhøjelse uden tilsvarende Forhøjelse af Indlaansrenten, det er jo en glimrende Forretning, det er klart nok, vore Banker har overhovedet arbejdet under gode Kaar, løste ved Moratorium fra Lovgivningsmagtens Side fra deres Forpligtelse, uden en Regering, der holdt dem til at varetage deres oktrojmæssige Forpligtelser, de har arbejdet under gode Kaar, de har ogsaa svindlet umaadelig meget bort, det kommer maaske af, at de har arbejdet under saa gode Kaar, det har fremmet Letsindigheden. Men selv med denne Tilføjelse, forekommer det mig meget betænkeligt, at Venstres ærede Ordfører nu slaar paa, ja, gaar ind paa som en naturlig Ting, at vi maa imødesee en snarlig Diskontoforhøjelse i Strid med, hvad de arbejdende, de producerende Erhverv, og ikke mindst Landbruget, bestemte maa ønske. Jeg haaber, denne Forhandling vil skabe Klarhed her, og at vi fra Stats- og Finansministerens Side maa faa en ganske klar og utvetydig Udtalelse om, hvorvidt Regeringen er sindet at modarbejde en Diskontoforhøjelse; er Regeringen saaledes sindet, vil den ogsaa være i Stand til at forhindre en Diskontoforhøjelse. Vi har i vor socialdemokratiske Gruppe, da vi drøftede hele dette Spørgsmaal, som bestemt Forudsætning for vor Tilslutning betonet, at vi maatte være forskaanet for Udsigten til en snarlig Diskontoforhøjelse. Nu har jeg hørt en Fugl synge om, at naar det ikke siges